

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 16 czerwca 2021 r.*

Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Skutki wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej dla członków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich w sprawie mianowania trzech sędziów i rzecznika generalnego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – Wygaśnięcie mandatu rzecznika generalnego – Skarga o stwierdzenie nieważności

W sprawie C-685/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 16 grudnia 2020 r.,

Eleanor Sharpston, zamieszkała w Schoenfels (Luksemburg), którą reprezentowali N. Forwood, BL, J. Robb, barrister. J. Flynn i H. Mercer, QC,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania są:

Rada Unii Europejskiej,

przedstawiciele rządów państw członkowskich,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.-C. Bonichot (sprawozdawca), prezes izby, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan i N. Jääskinen, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

postanowiwszy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem, zgodnie z art. 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

- 1 Eleanor Sharpston wnosi w odwołaniu o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2020 r., Sharpston/Rada i przedstawiciele rządów państw członkowskich (T-550/20, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”, EU:T:2020:475), na mocy którego Sąd odrzucił jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji przedstawicieli rządów państw członkowskich (UE) 2020/1251 z dnia 2 września 2020 r. w sprawie mianowania trzech sędziów i rzecznika generalnego Trybunału Sprawiedliwości (Dz.U. 2020, L 292, s. 1, zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim dotyczy ona mianowania Athanasiosa Rantosa na stanowisko rzecznika generalnego na okres od dnia 7 września 2020 r. do dnia 6 października 2021 r.

Ramy prawne

- 2 Akapit ósmy preambuły do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 7, zwanej dalej „umową o wystąpieniu”), zatwierdzonej decyzją Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. (Dz.U. 2020, L 29, s. 1), która to umowa weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r., ma następujące brzmienie:

„Uwzględniając, że w interesie zarówno Unii, jak i Zjednoczonego Królestwa leży ustanowienie okresu przejściowego lub okresu wdrażania, w trakcie którego – niezależnie od wszelkich konsekwencji wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii, jeżeli chodzi o udział Zjednoczonego Królestwa w instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych Unii, a w szczególności wygaśnięcie, z dniem wejścia w życie niniejszej Umowy, mandatów wszystkich członków instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii mianowanych, powołanych lub wybranych w związku z członkostwem Zjednoczonego Królestwa w Unii – prawo Unii, w tym umowy międzynarodowe, powinno mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i na jego terytorium, zasadniczo z takim samym skutkiem jak w odniesieniu do państw członkowskich, w celu uniknięcia zakłóceń w okresie, w którym negocjowane będą umowa lub umowy dotyczące przyszłych stosunków”.

- 3 Artykuł 19 ust. 2 TUE stanowi, że w skład Trybunału Sprawiedliwości wchodzi jeden sędzia z każdego państwa członkowskiego oraz że Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez rzeczników generalnych.
- 4 Zgodnie z art. 252 TFUE Trybunał Sprawiedliwości jest wspomagany przez ośmiu rzeczników generalnych, przy czym na jego żądanie Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zwiększyć ich liczbę.
- 5 W deklaracji odnoszącej się do art. 252 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie liczby rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości, dołączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła traktat z Lizbony, konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich oświadczyła, że w sytuacji gdyby Trybunał wystąpił, zgodnie z art. 252 akapit pierwszy TFUE, o zwiększenie liczby rzeczników generalnych o trzy osoby (czyli jedenastu zamiast ośmiu), Polska, podobnie jak ma to już miejsce w przypadku Niemiec, Francji, Włoch, Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa, będzie miała stałego rzecznika generalnego i nie będzie już uczestniczyć w systemie rotacji, a tym samym system rotacji będzie obejmował pięciu rzeczników generalnych zamiast trzech.

- 6 Decyzją Rady 2013/336/UE z dnia 25 czerwca 2013 r. w sprawie zwiększenia liczby rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Dz.U. 2013, L 179, s. 92) liczbę rzeczników generalnych zwiększono z ośmiu do jedenastu.

Okoliczności powstania sporu

- 7 W 2005 r. na wniosek rządu Zjednoczonego Królestwa przedstawiciele rządów państw członkowskich mianowali E. Sharpston na stanowisko rzecznika generalnego Trybunału do końca kadencji jej poprzednika, czyli do dnia 6 października 2009 r. W 2009 r., w następstwie kolejnego wniosku tego rządu, wnosząca odwołanie została mianowana rzecznikiem generalnym Trybunału na kolejną sześcioletnią kadencję, na okres od dnia 7 października 2009 r. do dnia 6 października 2015 r. Wreszcie, na mocy decyzji przedstawicieli rządów państw członkowskich (UE, Euratom) 2015/578 z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie mianowania sędziów i rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości (Dz.U. 2015, L 96, s. 11), wnosząca odwołanie została mianowana na stanowisko rzecznika generalnego na okres od dnia 7 października 2015 r. do dnia 6 października 2021 r.
- 8 W dniu 29 stycznia 2020 r. konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich przyjęła deklarację dotyczącą skutków wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii dla rzeczników generalnych Trybunału, w której przypominała, że w następstwie uruchomienia przez Zjednoczone Królestwo procedury przewidzianej w art. 50 TUE w celu wystąpienia z Unii traktaty przestaną mieć zastosowanie do tego państwa członkowskiego z dniem wejścia w życie umowy o wystąpieniu. Konferencja przypominała też, że w związku z tym, z dniem wystąpienia wygasną mandaty członków instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii powołanych, mianowanych lub wybranych w związku z członkostwem Zjednoczonego Królestwa w Unii. Konferencja wskazała, że od tego momentu stałe stanowisko rzecznika generalnego, które na podstawie deklaracji odnoszącej się do art. 252 TFUE w sprawie liczby rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości, dołączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła traktat z Lizbony, było przyznane Zjednoczonemu Królestwu, zostanie objęte systemem rotacji wśród państw członkowskich do celów mianowania rzeczników generalnych. Konferencja odnotowała, że w myśl porządku protokolarnego kolejnym kwalifikującym się państwem członkowskim jest Republika Grecka. Konferencja ustaliła, że ze względu na wyjątkowe okoliczności, w jakich nastąpiło to mianowanie, oraz w celu przestrzegania zapisanych w art. 253 TFUE zasad dotyczących częściowego odnawiania składu członków Trybunału co trzy lata oraz ich sześcioletniej kadencji, mandat rzecznika generalnego zaproponowanego przez Republikę Grecką na zwolnione stanowisko rzecznika generalnego wygaśnie z dniem kolejnego częściowego odnowienia składu członków Trybunału, czyli w dniu 6 października 2021 r.
- 9 Na mocy spornej decyzji następcą wnoszącej odwołanie, A. Rantos, został mianowany na stanowisko rzecznika generalnego Trybunału na okres od dnia 7 września 2020 r. do dnia 6 października 2021 r.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

- 10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 września 2020 r. wnosząca odwołanie wniosła o stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona mianowania A. Rantosa na stanowisko rzecznika generalnego Trybunału na okres od dnia 7 września 2020 r. do dnia 6 października 2021 r.

- 11 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w tym samym dniu wnosząca odwołanie złożyła wniosek o zastosowanie środków tymczasowych mających na celu zawieszenie wykonania spornej decyzji i wszystkich wynikających z niej skutków w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy wspomnianego mianowania.
- 12 Postanowieniem z dnia 4 września 2020 r., Sharpston/Rada i przedstawiciele rządów państw członkowskich (T-550/20 R, niepublikowanym, EU:T:2020:416), sędzia Sądu orzekający w przedmiocie środków tymczasowych tymczasowo uwzględnił wniosek o zastosowanie środków tymczasowych do czasu wydania postanowienia kończącego postępowanie w przedmiocie tych środków i wskazał, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 13 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 5 września 2020 r. zarówno Rada, jak i przedstawiciele rządów państw członkowskich złożyli odwołania od powyższego postanowienia wydanego przez sędziego Sądu orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych.
- 14 Postanowieniami wiceprezesa Trybunału z dnia 10 września 2020 r., Rada/Sharpston [C-423/20 P(R), niepublikowanym, EU:C:2020:700] i z dnia 10 września 2020 r., przedstawiciele rządów państw członkowskich/Sharpston [C-424/20 P(R), niepublikowanym, EU:C:2020:705], postanowienie z dnia 4 września 2020 r., Sharpston/Rada i przedstawiciele rządów państw członkowskich (T-550/20 R, niepublikowane, EU:T:2020:416) zostało uchylone, a wnioski o zastosowanie środków tymczasowych zostały oddalone w całości.
- 15 W postanowieniach z dnia 10 września 2020 r., Rada/Sharpston [C-423/20 P(R), niepublikowanym, EU:C:2020:700] i z dnia 10 września 2020 r., przedstawiciele rządów państw członkowskich/Sharpston [C-424/20 P(R), niepublikowanym, EU:C:2020:705], wiceprezes Trybunału wskazał w istocie, że nie została spełniona przesłanka odnosząca się do zasady *fumus boni iuris* niezbędna do tego, by sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych mógł postanowić o zawieszeniu wykonania spornej decyzji i zastosowaniu innych środków tymczasowych żądanych przez wnoszącą odwołanie, ponieważ skargę o stwierdzenie nieważności będącą przedmiotem postępowania głównego należy *prima facie* uznać za oczywiście niedopuszczalną w zakresie, w jakim została ona skierowana przeciwko Radzie, która nie jest autorem spornej decyzji, oraz w zakresie, w jakim została ona skierowana przeciwko przedstawicielom rządów państw członkowskich, którzy działając w charakterze przedstawicieli swoich rządów, a zatem wykonując wspólnie kompetencje państw członkowskich, nie podlegają kontroli zgodności z prawem sprawowanej przez sądy Unii. Wiceprezes Trybunału orzekł zatem w tych postanowieniach, że uwzględniając wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, chociażby tylko tymczasowo, sędzia Sądu orzekający w przedmiocie środków tymczasowych naruszył prawo. Wreszcie, wspomnianymi postanowieniami wiceprezes Trybunału oddalił wnioski o zastosowanie środków tymczasowych złożone do Sądu przez wnoszącą odwołanie.
- 16 Stwierdziwszy w pkt 31 zaskarżonego postanowienia, że sporna decyzja nie została przyjęta przez Radę, lecz przez przedstawicieli rządów państw członkowskich, Sąd w pkt 32 tego postanowienia odrzucił wniesioną do niego skargę jako oczywiście niedopuszczalną w zakresie, w jakim była skierowana przeciwko Radzie.
- 17 Odnosząc się do żądań skierowanych przeciwko przedstawicielom rządów państw członkowskich, Sąd przypomniał w pkt 33 i 34 zaskarżonego postanowienia, że zgodnie z art. 263 TFUE jest on właściwy wyłącznie w zakresie skarg wnoszonych przeciwko aktom instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii oraz że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż akty przyjęte przez

przedstawicieli rządów państw członkowskich, którzy nie działają w charakterze członków Rady, bądź członków Rady Europejskiej, lecz w charakterze przedstawicieli swoich rządów i którzy w ten sposób wspólnie wykonują kompetencje państw członkowskich, nie podlegają kontroli zgodności z prawem sprawowanej przez sądy Unii.

- 18 W pkt 35 i 36 zaskarżonego postanowienia Sąd powołał się również na postanowienie wiceprezesa Trybunału z dnia 10 września 2020 r., przedstawiciele rządów państw członkowskich/Sharpston [C-424/20 P(R), niepublikowane, EU:C:2020:705], aby przypomnieć, po pierwsze, że zgodnie z art. 253 ust. 1 TFUE akt dotyczący mianowania sędziów i rzeczników generalnych Trybunału jest przyjmowany za wspólnym porozumieniem przez rządy państw członkowskich, a po drugie, że skarga jest oczywiście niedopuszczalna w zakresie, w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji, która nie została podjęta przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii, lecz przez przedstawicieli rządów państw członkowskich wykonujących kompetencje tych państw.
- 19 W pkt 37 zaskarżonego postanowienia Sąd zwrócił uwagę, że wnosząca odwołanie żądała stwierdzenia nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona mianowania A. Rantosa na stanowisko rzecznika generalnego Trybunału na okres od dnia 7 września 2020 r. do dnia 6 października 2021 r.
- 20 Sąd uznał w pkt 38 zaskarżonego postanowienia, że z orzecznictwa przytoczonego w pkt 34–36 tego postanowienia wynika, iż akty przyjęte przez przedstawicieli rządów państw członkowskich nie podlegają kontroli zgodności z prawem sprawowanej przez sądy Unii.
- 21 Sąd wywiódł z tego, w pkt 39 wspomnianego postanowienia, że skargę należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania wnoszącej odwołanie

- 22 W swoim odwołaniu E. Sharpston wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zobowiązanie pozostałych uczestników postępowania do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE należy uznać, że jej mandat wygaś z chwilą wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii w dniu 31 stycznia 2020 r. o północy, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, chyba że stan postępowania pozwala Trybunałowi na wydanie orzeczenia, oraz obciążenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 23 Zgodnie z art. 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest w całości lub w części oczywiście niedopuszczalne lub oczywiście bezzasadne, Trybunał może w każdej chwili, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, odpowiednio odrzucić lub oddalić to odwołanie w całości lub w części w drodze postanowienia z uzasadnieniem.
- 24 Powyższy przepis należy zastosować w niniejszej sprawie.
- 25 Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów.

W przedmiocie zarzutów od pierwszego do trzeciego oraz zarzutu piątego

Argumentacja wnoszącej odwołanie

- 26 W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 263 TFUE, orzekając w pkt 33 i 39 zaskarżonego postanowienia, iż skarga jest niedopuszczalna, ponieważ nie jest skierowana przeciwko aktowi przyjętemu przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii.
- 27 Wnosząca odwołanie twierdzi, że nie tylko z brzmienia różnych wersji językowych art. 263 TFUE, lecz również z genezy tego postanowienia, jak i jego celu, a także z orzecznictwa Trybunału wynika, iż zakres stosowania tego postanowienia należy interpretować szeroko, zarówno jeśli chodzi o akty, których dotyczy, jak też ich autorów.
- 28 Wnosząca odwołanie podnosi, że o ile Trybunał wyłącza z zakresu stosowania art. 263 TFUE akty przyjęte przez przedstawicieli rządów państw członkowskich wykraczające poza ramy prawne Unii, o tyle nie może to dotyczyć aktów, które tak jak sporna decyzja zostały przyjęte przez przedstawicieli rządów państw członkowskich działających w zakresie kompetencji przyznanych lub jakoby przyznanych przez traktaty, które to akty wywierają skutki w porządku prawnym Unii.
- 29 Twierdzi ona, że w związku z tym Sąd, w pkt 34, 36 i 38 zaskarżonego postanowienia, naruszył prawo, uznając, iż żaden z aktów przyjętych przez przedstawicieli rządów państw członkowskich działających w charakterze innym niż członkowie Rady lub Rady Europejskiej, nie może być przedmiotem kontroli sądowej na podstawie art. 263 TFUE, oraz że Sąd powinien był uznać swoją właściwość do oceny zgodności z prawem spornej decyzji w zakresie, w jakim ta decyzja skutkowała przedwczesnym wygaszeniem jej mandatu rzecznika generalnego.
- 30 W ramach uwag końcowych wnosząca odwołanie dodaje, że z pkt 91–98 wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r., Rada i in./K. Chrysostomides & Co. i in. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P i C-604/18 P, EU:C:2020:1028) wynika, iż w związku z brakiem możliwości poddania porozumienia politycznego kontroli na podstawie art. 263 TFUE wymagane jest istnienie alternatywnych środków zaskarżenia w stosunku do aktów wprowadzających w życie to porozumienie, tak aby uniknąć sytuacji, w której jednostki byłyby pozbawione prawa do skutecznej ochrony sądowej ustanowionej w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W niniejszym przypadku takie alternatywne środki zaskarżenia nie istnieją.
- 31 W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd popełnił błąd, nie dokonując rozróżnienia, na potrzeby ustalenia swojej właściwości, między decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich o mianowaniu rzecznika generalnego Trybunału a poprzedzającą ją decyzją odnoszącą się do wakatu na stanowisku, które zostało w ten sposób obsadzone.
- 32 Wnosząca odwołanie twierdzi, że chociaż zwykle nie zachodzi wątpliwość co do tego, czy stanowisko członka Trybunału jest nieobsadzone, nie można wykluczyć, iż w pewnych sytuacjach wątpliwość taka powstanie. Jej zdaniem przyjęty przez państwa członkowskie akt, w którym w sposób niezgodny z prawem stwierdzono wakat na tym stanowisku, i na tej podstawie mianowano nowego rzecznika generalnego, powinien podlegać kontroli sprawowanej przez sądy Unii.

- 33 Wnosząca odwołanie twierdzi, że orzekanie w tym przedmiocie powinno należeć wyłącznie do sądów Unii i powołuje się między innymi na art. 19 TUE oraz art. 4 i 6 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 34 Wnosząca odwołanie dodaje, że ważność przewidzianych w traktacie FUE aktów przedstawicieli rządów państw członkowskich można zresztą kwestionować, przynajmniej pośrednio, z wykorzystaniem innych niż skarga o stwierdzenie nieważności środków proceduralnych, co też przyznała Rada w imieniu konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich, podnosząc przed Sądem zarzut niedopuszczalności, z czego można wywnioskować, że zaskarżenie tych aktów skargą bezpośrednią również jest możliwe.
- 35 W konsekwencji Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 34, 36 i 38 zaskarżonego postanowienia, że żaden z aktów przyjmowanych przez przedstawicieli rządów państw członkowskich nie może stanowić przedmiotu skargi na podstawie art. 263 TFUE.
- 36 W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd, w pkt 34, 37 i 38 zaskarżonego postanowienia, błędnie zinterpretował zasady sformułowane w wyroku z dnia 30 czerwca 1993 r., Parlament/Rada i Komisja (C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271).
- 37 Twierdzi ona, że z wyroku tego nie wynika, iż wszystkie akty przyjmowane przez przedstawicieli rządów państw członkowskich działających za wspólnym porozumieniem są wyłączone spod kontroli sądowej sprawowanej w ramach art. 263 TFUE, gdyż we wspomnianym wyroku Trybunał wypowiedział się wyłącznie na temat aktów przyjmowanych przez przedstawicieli rządów państw członkowskich poza porządkiem prawnym Unii.
- 38 Zatem pytanie, czy sądy Unii są właściwe do sprawowania kontroli zgodności z prawem aktu, który tak jak sporna decyzja, został przyjęty przez przedstawicieli rządów państw członkowskich na mocy kompetencji przyznanych lub jakoby przyznanych przez traktaty i który wywiera skutki w porządku prawnym Unii, nie zostało rozstrzygnięte w orzecznictwie Trybunału i należy na nie udzielić odpowiedzi twierdzącej.
- 39 W związku z tym Sąd, w pkt 34 i 38 zaskarżonego postanowienia, niesłusznie powołał się na wyrok z dnia 30 czerwca 1993 r., Parlament/Rada i Komisja (C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271), a w szczególności na pkt 12 tego wyroku, aby uzasadnić swoją analizę, i powinien był przynajmniej odnieść się do innych fragmentów tego wyroku (takich jak jego pkt 13), z których wynika, że akty wywierające skutki prawne względem osób trzecich w porządku prawnym Unii powinny podlegać kontroli sądów Unii.
- 40 W ramach zarzutu piątego wnosząca odwołanie podnosi posiłkowo, że Sąd, w pkt 31 i 32 zaskarżonego postanowienia, niesłusznie zaniechał udzielenia odpowiedzi na jej argument, zgodnie z którym, skoro przedstawiciele rządów państw członkowskich nie mogą być stroną przeciwną w postępowaniu ze skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE, powinna nią być Rada jako emanacja tych przedstawicieli albo jako instytucja Unii, która jest z nimi najściślej związana ze względu na jej udział w przyjęciu i ogłoszeniu spornej decyzji.
- 41 Wnosząca odwołanie wskazuje w szczególności, że jeżeli państwa członkowskie nie mogą być stroną przeciwną w takim postępowaniu, musi istnieć możliwość poddania kontroli ewentualnych naruszeń prawa Unii przez te państwa członkowskie, oraz twierdzi, że o ile Rada nie jest autorem zaskarżonego aktu, o tyle powinna ona jednak ponosić za ten akt odpowiedzialność przed sądami Unii.

- 42 Twierdzi ona, że postanowienia traktatów odnoszące się do właściwości Trybunału nie zawierają wyczerpującego wyliczenia podmiotów, które mogą być przeciwną stroną postępowań, i powołuje się w drodze analogii na art. 268 i 340 TFUE.
- 43 Wnosząca odwołanie zwraca uwagę, że należy ustalić, czy autorem dokonanego w spornej decyzji stwierdzenia wakatu na zajmowanym przez nią uprzednio stanowisku jest Rada, przedstawiciele rządów państw członkowskich czy prezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, i twierdzi, że w każdym wypadku wyłącznie Trybunał jest uprawniony do orzekania w tym przedmiocie.
- 44 Dodaje ona, że Rada, sama bądź wspólnie z przedstawicielami rządów państw członkowskich, odegrała aktywną rolę w procesie ustalania wcześniejszego wygaśnięcia jej mandatu ze względu na zaangażowanie w ten proces jej służb prawnych, oraz że jest ona w związku z tym współodpowiedzialna za wadliwość spornej decyzji.

Ocena Trybunału

- 45 W ramach zarzutów od pierwszego do trzeciego oraz zarzutu piątego, które należy zbadać łącznie, wnosząca odwołanie podnosi w istocie, że Sąd naruszył prawo, odrzucając jako oczywiście niedopuszczalne jej żądanie stwierdzenia nieważności spornej decyzji ze względu na to, że została ona przyjęta przez przedstawicieli rządów państw członkowskich jako takich, nie zaś przez Radę.
- 46 W myśl orzecznictwa Trybunału, z brzmienia art. 263 TFUE wynika, że akty przyjęte przez przedstawicieli rządów państw członkowskich, którzy nie działają w charakterze członków Rady, lecz w charakterze przedstawicieli swoich rządów i którzy w ten sposób wspólnie wykonują kompetencje państw członkowskich, nie podlegają kontroli zgodności z prawem sprawowanej przez sądy Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 1993 r., Parlament/Rada i Komisja, C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271, pkt 12).
- 47 Trybunał przyjął zatem, że właściwym kryterium przesądzającym o wyłączeniu właściwości sądów Unii do rozpoznania skargi skierowanej przeciwko takim aktom jest kryterium ich autora, niezależnie od wiążących skutków prawnych takich aktów.
- 48 Nie jest zatem możliwe, bez wypaczenia jasnej treści art. 263 TFUE, uwzględnienie argumentów podniesionych przez wnoszącą odwołanie w ramach zarzutów pierwszego i piątego, zgodnie z którymi pojęcie autorów aktów, do których odnosi się to postanowienie, czyli instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, należałoby interpretować szeroko, tak aby uznać, że sporna decyzja została przyjęta przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii w rozumieniu tego przepisu, lub aby przynajmniej utożsamić wniesioną do Sądu skargę ze skargą na decyzję Rady ze względu na jej udział w przyjęciu i ogłoszeniu spornej decyzji.
- 49 Jest oczywiste, że taka wykładnia byłaby sprzeczna z wolą autorów traktatów, aby wyłączyć spod kontroli sądowej Trybunału akty przyjmowane przez państwa członkowskie takie jak decyzje o mianowaniu członków sądów Unii, wyrażoną w art. 263 TFUE, którego zakres stosowania jest ograniczony wyłącznie do aktów prawa Unii przyjętych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.

- 50 Wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie w ramach zarzutu trzeciego, z powyższego wynika, że nie ma również znaczenia, czy przedstawiciele rządów państw członkowskich działali w oparciu o postanowienia traktatów, czy też w oparciu o inne źródła prawa, takie jak prawo międzynarodowe.
- 51 W rezultacie Sąd nie popełnił błędu, przypominając w pkt 34 zaskarżonego postanowienia, że z art. 263 TFUE wynika, iż akty przyjęte przez przedstawicieli rządów państw członkowskich, którzy nie działają w charakterze członków Rady, bądź członków Rady Europejskiej, lecz w charakterze przedstawicieli swoich rządów i którzy w ten sposób wspólnie wykonują kompetencje państw członkowskich, nie podlegają kontroli zgodności z prawem sprawowanej przez sądy Unii.
- 52 W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że ponieważ wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii nie skutkowało wygaśnięciem jej mandatu rzecznika generalnego, sądy Unii powinny uznać swoją właściwość do oceny zgodności z prawem decyzji w sprawie mianowania nowego rzecznika generalnego.
- 53 Należy w tym względzie przypomnieć, że ponieważ zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE traktaty przestały mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa w dniu jego wystąpienia, czyli w dniu 1 lutego 2020 r., z tym też dniem wspomniane państwo utraciło status państwa członkowskiego. Jak stwierdzono w akapicie ósmym preambuły do umowy o wystąpieniu, oznacza to, że z dniem wystąpienia wygasają mandaty członków instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii mianowanych, powołanych lub wybranych w związku z członkostwem Zjednoczonego Królestwa w Unii (zob. w tym względzie dzisiejsze postanowienie Sharpston/Rada i konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich, C-684/20 P, pkt 49).
- 54 W związku z tym nie można uznać, że sporna decyzja wywołuje niekorzystne skutki prawne po stronie wnoszącej odwołanie w zakresie, w jakim zdecydowano w niej o przedwczesnym wygaszeniu jej mandatu rzecznika generalnego, ani zresztą nawet, że jest ona oparta na takiej decyzji podjętej przez konferencję przedstawicieli rządów państw członkowskich w ich deklaracji z dnia 29 stycznia 2020 r. (zob. w tym względzie, jeśli chodzi o tę deklarację, dzisiejsze postanowienie Sharpston/Rada i konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich, C-684/20 P, pkt 48).
- 55 Poza tym przedstawiona przez wnoszącą odwołanie analiza w żadnym wypadku nie może zostać zaakceptowana, ponieważ nie można uznać, że sporna decyzja została przyjęta przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii, o których mowa w art. 263 TFUE.
- 56 W konsekwencji nie można zarzucać Sądowi, że nie uznał swej właściwości do oceny zgodności z prawem spornej decyzji.
- 57 Wynika z tego, że zarzuty od pierwszego do trzeciego oraz zarzut piąty należy oddalić jako oczywiście bezzasadne.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja wnoszącej odwołanie

- 58 W ramach zarzutu czwartego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd, w pkt 32, 35 i 36 zaskarżonego postanowienia, niesłusznie nadał walor precedensu postanowieniu wiceprezesa Trybunału z dnia 10 września 2020 r., przedstawiciele rządów państw członkowskich/Sharpston [C-424/20 P(R), niepublikowanemu, EU:C:2020:705], mimo że postanowienie to nie może przesądzać istoty sprawy w niniejszym sporze.
- 59 Ponadto postanowienie to zostało wydane z naruszeniem przepisów proceduralnych, między innymi dlatego, że mimo braku stwierdzenia pilnej sytuacji wnosząca odwołanie nie została wysłuchana, lecz również dlatego, że argumenty, na które powołali się przedstawiciele państw członkowskich, powinny być zostać odrzucone jako niedopuszczalne, gdyż zostały podniesione po raz pierwszy przed Trybunałem.
- 60 Wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że tym samym Sąd naruszył także zasadę audi alteram partem, gdyż nie pozwoił jej na przedstawienie uwag dotyczących znaczenia pkt 12 wyroku z dnia 30 czerwca 1993 r., Parlament/Rada i Komisja (C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271), wskazanego w pkt 34 zaskarżonego postanowienia i znaczenia postanowienia wiceprezesa Trybunału z dnia 10 września 2020 r., przedstawiciele rządów państw członkowskich/Sharpston [C-424/20 P(R), niepublikowanego, EU:C:2020:705], wskazanego w pkt 35 i 36 zaskarżonego postanowienia. Tym samym Sąd „rozszerzył” i w nieuzasadniony sposób „utrwalił” nie tylko skutki prawne, lecz również naruszenia proceduralne, jakimi było dotknięte to postanowienie wiceprezesa Trybunału.

Ocena Trybunału

- 61 Jeśli chodzi o argumenty dotyczące naruszenia, które miał popełnić Sąd w pkt 35 i 36 zaskarżonego postanowienia co do zakresu postanowienia wiceprezesa Trybunału z dnia 10 września 2020 r., przedstawiciele rządów państw członkowskich/Sharpston [C-424/20 P(R), niepublikowanego, EU:C:2020:705], wystarczy stwierdzić, że Sąd w żadnym wypadku nie dopuścił się jakiegokolwiek naruszenia prawa, przypominając, po pierwsze, we wspomnianym pkt 35, że zgodnie z art. 253 TFUE akt w sprawie mianowania sędziów i rzeczników generalnych Trybunału jest przyjmowany za wspólnym porozumieniem przez rządy państw członkowskich, a po drugie, we wspomnianym pkt 36, że skarga dotycząca takiego aktu wnoszona na podstawie art. 263 TFUE jest oczywiście niedopuszczalna, w przypadku gdy zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji podjętej przez przedstawicieli rządów państw członkowskich wykonujących kompetencje tych państw. Wynika z tego, że takie argumenty są oczywiście bezskuteczne.
- 62 Argumenty odnoszące się do naruszeń proceduralnych, które miały zostać popełnione przy wydawaniu tego postanowienia wiceprezesa Trybunału są ponadto oczywiście niedopuszczalne, ponieważ postanowienie to nie stanowi przedmiotu niniejszego odwołania.
- 63 Wobec tego również zarzuty wnoszącej odwołanie dotyczące naruszenia przez Sąd zasady kontryktoryjności należy oddalić jako oczywiście bezzasadne.
- 64 W konsekwencji zarzut czwarty należy w części odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny, a w części oddalić jako oczywiście bezzasadny.

- 65 Z powyższego wynika zatem, że wobec nieuwzględnienia żadnego z zarzutów podniesionych przez wnoszącą odwołanie na poparcie jej odwołania odwołanie należy w części odrzucić jako oczywiście niedopuszczalne, a w części oddalić jako oczywiście bezzasadne.
- 66 W tych okolicznościach nie należy uwzględniać wniosku dowodowego złożonego przez wnoszącą odwołanie.

W przedmiocie kosztów

- 67 Zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania przed Trybunałem, który znajduje zastosowanie do postępowania odwoławczego na mocy art. 184 § 1 tegoż regulaminu, o kosztach rozstrzyga się w postanowieniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 68 Ponieważ niniejsze postanowienie zostało wydane przed doręczeniem odwołania pozostałym uczestnikom postępowania, a w konsekwencji zanim mogli oni ponieść koszty, należy orzec, że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) postanawia, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne oraz w części oddalone jako oczywiście bezzasadne.**
- 2) **Eleanor Sharpston pokrywa własne koszty.**

Podpisy